

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 26-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina)

„Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu”

Sfântul Chiril al Alexandriei

Cu adevărat, viața unui om nu este din averile sale sau din preaplinul său. Cel care este bogat față de Dumnezeu, este cu adevărat fericit, căci și-a pus nădejdea în cele folositoare. Cine este acesta? Vădit, cel care se mulțumește cu puțin și care nu iubește bogăția, ci mai degrabă virtutea (Lc. 10, 42). Este cel ale cărui mâini sunt întinse pentru a-i ajuta pe cei săraci, alinând suferințele celor nevoiași după mijloacele și deplina sa putere. Acesta adună comori în cer în hambarele cele mai de sus. Unul ca acesta își va afla dobânda la virtutea sa și răsplata cuvenită vieții sale drepte și fără vină.

(Comentariu la Luca, Omilia 89)

Îndemnuri pentru SUFLET, la început de post

Început de Post, timp numai bun pentru (re)naștere. Începe Postul, suflete, pornește și tu pe cale! E cale de Smerire dar, mai presus de toate, e cale de Iubire.

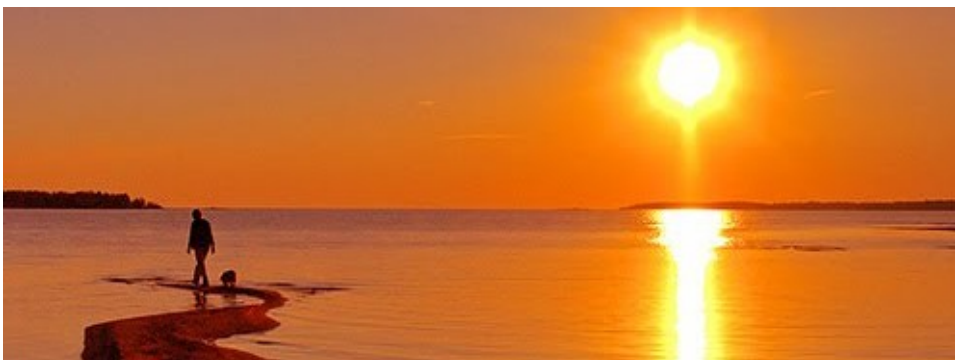
Îngăduie-ți suflete, măcar acum, să te lași biruit de sete - de **sete de Lumină**.

Să nu uiți, suflete, că în vreme de post e voie și nevoie, totuși, și de îndulcire: ai **Rugăciunea** pentru asta. De-ai ști cât e de dulce... De poți, adăugă-i și puțină smerită **Pocăință**.

Amintește-ți, suflete, și de **Speranță**, de **Adevăr** și **Puritate**, ca să poți privi în oglindă fără teama că ea ar putea arăta la un moment dat un alt chip, înstrăinat de tine.

Adu-ți aminte, suflete, și de **Răbdare**. Cu ea să stai la sfat, să zăbovești și iar să zăbovești...

Iertarea-ți fie, suflete, mai mult decât oricând aproape! Caut-o bine prin toate ungherele, cu siguranță vei reuși să o întrezărești. Să cauți în și prin ea puterea de a-ți iubi aproapele. Și, dacă poți, încearcă să te ierți pe tine, pentru toate ce au fost și pentru toate câte stau a prinde

formă. Și pentru ca încercarea-ți să nu rămână o simplă și amăgitoare mască, amintește-ți să și uiți ce a trebuit să ierți. Abia atunci va fi întreagă.

Să te pornești în căutarea **Simplității**. Știi, ai început de multe ori căutarea, dar de și mai multe ori ai reușit să faci ochuri mari, să te mai și rătăcești. Dar nu-i nimic, timpul nu e pierdut, după cum nici simplitatea nu e. Tu caută doar și ia-ți aproape **Nădejdea**. Amintește-ți, suflete, că în ea îți vei afla puterea. Nădăduiește așadar și tu! Nădăduiește, suflete, în **Iertare**, în **Mântuire**, în **Bucurie**, în tămăduirea de neîndrăzneală!

Și din când în când, și din gând în gând, oricând vei găsi un moment de răgaz sau de iscoditoare tulburare, repetă-ți lin: „**Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt!**”. Și... te mai rog ceva! Să macini tu, suflete, pietrele ce ți-ar putea ieși în cale, înainte de a le arunca în alții. Să le macini ușor, fără de zgomot și cutremurări! Nici ție nu ți-a fost ușor să le înduri când alții s-au grăbit să le ridice asupra ta.

Post cu folos să îți petreci, suflete, și Bucuria să te însoțească!

(Andreea Trandafir | Sursa: doxologia.ro)

Ce obiecte funerare sunt necesare la slujba înmormântării

Pr. Prof. Dr. Nicolae D. NECULA

Slujba Înმორმântării, ca și cea a parastaselor sau pomenirilor pentru cei răposați, cuprinde o rânduială foarte bine stabilită și respectată aproape pretutindeni de către slujitori, așa cum apare ea în cărțile noastre de cult. Din păcate, atât cartea numită Panihida, cât și Molitfelnicul sau Agheasmatarul, care cuprind rânduielele tuturor serviciilor funebre, ne informează foarte puțin privitor la lucrurile necesare pentru săvârșirea lor.

De aici s-a născut o varietate de practici care pot fi observate cu prilejul slujbelor funebre și care fac ca acestea să se deosebească de la o zonă la alta, acest lucru ducând la o lipsă de uniformizare liturgică. De aceea, ar trebui cultivate numai acele practici și tradiții sănătoase, care sunt în concordanță cu învățătura de credință și cu rânduiala tipiconală a Bisericii.

Astfel, cât privește slujba înmormântării, rânduiala și structura, ca și simbolismul actelor ei principale, ne obligă să avem câteva lucruri fără de care slujba nu se poate săvârși. Lăsând la o parte sicriul, care nu poate lipsi din nicio asemenea situație, primul lucru absolut necesar este coliva. Cuvântul vine din limba greacă și înseamnă un fel de prăjitură sau dulciuri. Ea se face din grâu sau arpacaș și se amestecă cu zahăr, miere sau alte ingrediente miroitoare și miez de nucă, așezându-se pe un vas întins și având de regulă imprimat deasupra semnul crucii.

Coliva este simbol al trupului celui răposat, iar legănarea și ținerea de colivă în timpul cântării „**Veșnica pomenire**” sunt expresia legăturii sau comuniunii sufletești cu cel răposat, pentru care ne rugăm să fie pomenit în Împărăția lui Dumnezeu. Coliva se face din grâu pentru că, precum grâul pentru ca să încolțească, să crească și să aducă roadă trebuie să fie mai întâi semănat sub brazdă de pământ, ca să putrezească, tot așa și trupul celui răposat se îngroapă în pământ ca să putrezească și după aceea să învieze într-o nestrăciune. În colivă se așază totdeauna o **lumânare aprinsă**, simbol al vieții celui răposat și al luminii învățării lui Hristos, în care acesta a adormit.

În al doilea rând, pentru slujba înmormântării este nevoie de pâine sau **colac**, numit și **capăt**. Colacul este făcut tot din grâu și are același simbolism ca și coliva. Colacii întrebuințați la mesele rituale și la slujbele funebre sunt de obicei împlețiți și împodobiiți cu diferite motive ornamentale, care dovedesc simțul pentru frumos și gustul artistic al poporului, care se exercită și în acest do-

meniu. Rotundul colacului simbolizează viața veșnică din Împărăția lui Dumnezeu. În colac se așază, de asemenea, o lumânare.

Cel de al treilea element necesar la înmormântare este **vinul**, pentru creștini acesta, numit și **apaoș**, fiind simbolul aromelor cu care femeile mironosițe au uns trupul lui Iisus după adormire. Stropirea cu vin la înmormântare sau parastas este simbol al curățirii de păcate. Pe de altă parte, pâinea și vinul sunt elementele din care se face Sfânta Împărtășanie. De aceea, în cazul înmormântării, întrebuințarea lor este simbol al vieții veșnice pe care o aduce împărtășire cu Trupul și Sângele Domnului.

Un alt element este **crucea** care stă la că-pătăiul celor adormiți, străjuindu-le mormintele, ca simbol și dovadă a credinței lor în nădejdea Învierii și a vieții veșnice, și care ne aduce aminte de pătimirile Mântuitorului îndurate pentru eliberarea neamului omenesc din robia morții. Cât privește **icoana** care se așază pe pieptul celui răposat imediat după moarte, ea nu se lasă în sicriu și nu se înmormântează, ci se ridică la mormânt și este păstrată.

Steagurile bisericești sau **praporii** (prapurii), necesare la slujba de înmormântare sunt purtate în procesiune în fața celui adormit, având însemnate Sfânta Cruce sau diferite reprezentări iconografice și simbolizând lupta duhovnicească și biruința binelui. Ele reprezintă steagul lui Hristos, împrejurul căruia se adună credincioșii spre a fi apărați în lupta împotriva păcatului și prin care suntem încredințați că adormitul a biruit în lupta pământească spre mântuire.

La aceste lucruri absolut indispensabile

pentru săvârșire slujbei înmormântării se adaugă și altele, în funcție de tradiția locală. Așa, de exemplu în multe părți se întrebuințează **pomul**, adică un pomișor sau o ramură de pom roditor care se împodobește cu fructe, dulciuri, covrigi și altele, care se poartă înaintea convoiului mortuar și care se înfinge la mormânt lângă cruce, după astuparea gropii și după ce a fost golit de bunătățile din el, care se dau de pomană. El reprezintă pomul vieții, fiind simbol al vieții și al morții sau un substitut al mortului.

Tot în cadrul serviciilor funebre se mai obișnuiește a se împărți **lumânări aprinse** celor de față, însoțite de o **batistă**, de o **pânză albă** sau de **prosoape**. Acestea simbolizează călăuză sufletului pe calea spre veșnicie, risipind întinericul morții și apropiindu-se de Hristos, „Lumina vieții”.

Un alt obiect, **toiagul** ce se pune la capătul mortului simbolizează candelile aprinse ori lumina faptelor bune cu care creștinul îl va întâmpina pe Hristos la Judecata de Apoi. Toiagul mai simbolizează firul vieții omului pe pământ.

Toate aceste obiecte funerare necesare la slujba de înmormântare, cât și toate aceste practici, țin de grija pentru cel mort și de dorința de binefacere pentru sufletul lui. Având acest caracter, ele trebuie păstrate, îndeplinite și cultivate fără ca unele dintre ele să fie impuse și fără teama de a greși dacă ceva nu am respectat.

(*Tradiție și înnoire în slujirea liturgică*, volumul 1, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galați, 1996, pp. 251-255)